

Портрет жіночий на стіні...

Микола Луків

Портрет жіночий на стіні,
У грубі жевріють вуглинка,
І тихо-тихо, як у сні,
Пливуть за вікнами сніжинки.

Пливуть за ними дні й літа,
Уже і біль почав минати,
Та не минає самота
І відчуття гіркої втрати.

Бо ніби й хата — як була,
І ті ж у вікнах виднокола,
Але дружина відійшла,
Відкіль не вернеться ніколи.

І стали стіни мов чужі,
Заледве справили поминки...
Неначе тіло без душі,
Оселя, де немає жінки.